

Δυο μῆνες τώρα τρέχουνε
Ποῦ μέσα στή καρδιά μου,
Τόση ζωή αἰσθάνουμαι
Τόση χαρά ἀγροικῶ,
Ποῦ δὲν εἶξενδω ὁ δύστυχος
Στὰ τόσα βάσανά μου
Ποῖο εἴν' αὐτὸ τὸ ἄγνωστο
Τὸ οὐράνιο γιατρικό.

Ανοίγουνε τὰ μάτια μου,
Τί βλέπω, δὲν γνωρίζω,
Πόσα γλυκά δνείρατα
Στὸν ὑπνό μου θωρῶ,
Μοῦ φαίνεται πῶς ξέαφνα
Τὸ βλέμμα ἐνῷ γνωρίζω,
Οπως θὰ ίδουν τὰ μάτιά μου
Οὐράνιο θησαυρό.

Καὶ μέσ' στὰ τόσα δνείρα
Ἡ δψι σου προθαίνει,
Ἄγγελική, οὐφάνια,
Μαγευτική, γλυκειά,
Μοῦ βαλσαμώνει τὴν καρδιά
Στὸ πόθο ποῦ βασταίνει,
Καὶ νέα ζωὴ ἀγνώριστη
Μοῦ χύνει στή καρδιά.

Ἐσ' εἶσαι οὐφάνια ἀγάπη μου,
Ο θεῖος θησαυρός μου,
Γιὰ σὲ ζωὴ αἰσθάνουμαι,
Οταν σ' ἐνθυμηθῶ,
Σὺ μοῦ γιατρεύεις τὴν καρδιά,
Ἐσ' εἶσαι ὁ ἄγγελός μου
Καὶ μόνον δι' ἐσένανε
Εἰς τὸ ἔξῆς θὰ ζῶ.

† Δ. I. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

